

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HET BLOEMENMEISJE
Sprookjesspel in 3 bedrijven

door

YVONNE WAEGEMANS en RIK BAECK



"Als ik goed wil doen, moet ik
er vrede mee nemen, daden te
stellen die sommige mensen zullen
afkeuren."

Toneelfonds J.Janssens * Antwerpen
1967
(N° 1003)

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste acht tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan: S.A.B.A.M.

Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel.

Men mag geen gebruik maken van gekregen of gehuurde boekjes!



© 1967 Toneelfonds J. Janssens

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

B E Z E T T I N G.

P r o l o o g z e g g e r,	de hupse heraut.
R o z e r e i n e,	de schutsvrouwe.
M i n n e m o e i e,	de oudste en mildste fee.
F i l o m e l e,	de natuurlijk-feilloze.
W i t t e w o n n e,	de blijde.
P a r e l f i j n e,	de edele, nauwgezette.
Z o n n e z o e t e,	de zachte.
H e r t e l i n d e,	de jongste fee, de meedogende.
	Later: B l o e m e n m e i s j e.
U n u s,	de oude man.
B e a b e l l a,	de heersende koningin.
E l a m,	de zachte prins.
E s m e r a l d a,	de harde prinses.
I l l u m i n a t o Z é f a n j a,	de sterrewichelaar en hofraad.
K w i b o l,	de ronde kamerheer.
K w a s t o k,	de lange, dunne kamerheer.
S o n j o e n S o n j a,	verloofd paartje. Lijfeigenen van het koningshuis.
S t e r r e n	balletgroepen.
B l o e m e n	

T O N E E L S C H I K K I N G.

Voorspel: open plek in berkenbos, vóór het heem van Rozereine
 1°. Bedrijf: vóór en in het koninklijk paleis.
 2° en 3° Bedrijf: vóór de hut van het bloemenmeisje.

V O O R S P E L .

T o n e e l s c h i k k i n g .

Plaats der handeling: open plek in een berkenbos.
Zilveren berkenstammen, waarvan de kronen de friezen vormen, suggereren het bos.
Het achterste speelplan ligt ruime treden hoger dan de overige speelruimte.
Grijze zijdoeken. Donkerblauw achterdoek.
Achter links, een goudgele protière, als toegang tot het heem van de Schutsevrouwe. Meer rechts, een verlichte nis waarin het oude perkamenten boek der wijsheid staat.
Nabij die nis, de zetel van de Schutsevrouwe.

H i e r i n t r e d e n o p :

De proloogzegger
Rozereine
Minnemoeie
Filomele
Wittewonne
Parelfijne
Zonnezoete
Hertelinde

Vóór het gesloten doek komt de
PROLOOGZEGGER: (met bezwerend gebaar)

Ssst!..... stil !.... stil !..... stil!

Want er zijn woorden die geruchten schromen.....

Hoort toe wat mij te zeggen past:

Er is een uur, zo tussen waak en dromen,
 dat in het hoofd van dichter en fantast,
 de waarheid en verbeelding samen komen,
 en minnespelen, zéér bekwaam.....

En weldra, uit dat zoet vertier,
 groeit er een vrucht, tot schoon plezier
 van allen ! S P R O O K J E is zijn naam.

(er slaat een gong)

't Is tijd ! Gij moogt niet langer wachten !

Maar mag ik u, met luttel woord misschien nog zeggen
 wat gij dra zult zien ?

(con sordino, wat nachtmuziek)

Dit is de nacht, waarin de zeven feeën, over de blauwe
 bergen en de zilte zeeën, te zamen komen rond een fo-
 liant, dat veilig rust onder de trouwe hand van schutse-
 vrouwe Rozereine.

Dit kostbaar document, genaamd het "Boek der Wijsheid"
 is als een levensgids, zowel voor jeugd als grijsheid.
 Daar haalt, bij volle maan, de fee haar wijs beleid,
 en doet meteen haar plicht in schone piëteit: zij toont
 bij haar verschijnen, aan vrouwe Rozereine, haar gouden
 toverstaf, die glanzend, ongeschonden,
 gans zuiver moet bevonden, want anders..... dreigt de
 straf !

Achter de rug van de heraut gaat zachtjes het doek open.

PROLOOGZEGGER: (legt nogmaals de wijsvinger op de mond,
 vraagt met een gebaar de aandacht voor het toneel, en
 verdwijnt.)

De wind en de echo spelen met de roep "Hertelinde!"

FILOMELE: (kijkt uit naar Hertelinde met beheerst ongeduld)

ROZEREINE en MINNEMOEIE: (komen op langs de portière)

ROZEREINE: Nog niets, Filomele ?

FILOMELE: Neen, schutsevrouwe. Alleen de echo antwoordt op hun roep.

MINNEMOEIE: Hertelinde komt van ver, en haar weg is lastig. Misschien konden we best nog een beetje wachten.

ROZEREINE: (knikt bezorgd)

FILOMELE: Gij komt van nog véél verder, Minnemoeie ! Maar gij laat niemand wachten, al zijt gij ook de oudste van de stam !

MINNEMOEIE: (glimlachend) Sst ! Zeg dat niet zo luid ! Spel van wind en echo.

FILOMELE: En zij is de jongste ! Ze had hier al lang kunnen zijn ! Kijk, Parelfijne keert al terug !

ROZEREINE: En ook Zonnezoete..... maar zonder Hertelinde.

PARELFIJNE en ZONNEZOETE: (zweven te voorschijn en buigen vóór Rozereine)

PARELFIJNE: Over het dal ligt een meer van mist. We hebben overal gezocht en luid geroepen.....

ZONNEZOETE: maar Hertelinde niet gevonden.

ROZEREINE: (bekommerd) Wat mag haar toch weerhouden op een nacht als deze ?

Laatste roep "Hertelinde !" met echo.

FILOMELE: Wat kan een fee weerhouden, schutsevrouwe ? Haar magische macht is toch zo sterk als haar wil ?

ZONNEZOETE: Misschien heeft ze zich een nacht vergist.....

FILOMELE: (trekt de schouders op)

PARELFIJNE: Kom, Zonnezoete..... Zij ziet de volle maan zo goed als wij ! Hoe zou ze dan niet weten dat ze hier verwacht wordt !

MINNEMOEIE: Daar is Wittewonne ! Misschien weet zij wat méér !

WITTEWONNE: (walst tot vóór Rozereine) Ik vloog over de zeven bergen, maar geen spoor van Hertelinde !

FILOMELE: Intussen gaat de tijd voorbij. En vóór de dageraad moet elk van ons terug zijn in haar heem.

ROZEREINE: Het is zo..... (slaat op de gong) Komt, wij zullen dan niet langer wachten.

De "Dans der Toverroeden". (een choreografische keuring van de toverroeden) Midden in de dans klinkt een dissonant. De feeën schrikken en staan stil. Nu zien zij.

HERTELINDE: (die schuchter opkwam en verlegen blijft staan)

ROZEREINE: (gaat op haar toe met uitgestoken handen) Hertelinde ! Kind é Gij hebt ons bang gemaakt !

HERTELINDE: Vergeef me dat ik u liet wachten, schutsevrouwe..
Er was een mens in nood.....

ROZEREINE: Geen uitleg, kind ! We zijn zo blij dat we voltal-
lig zijn ! We waren al begonnen met de dans der toverroe-
den. Kom gauw !

HERTELINDE: (schudt het hoofd en toont haar lege handen) Ik
kan niet, schutsevrouwe.....

FEEEN: (bekijken elkaar onthutst)

ROZEREINE: Uw toverroede !

HERTELINDE: Ik heb ze niet meer !

ROZEREINE: Is zij u..... ontstolen ?

HERTELINDE: Neen.....

MINNEMOEIE: Hebt gij haar soms verloren, kind ?

HERTELINDE: Ook dat niet, Minnemoeie.

FILOMELE: Maar spreek toch klare taal !

HERTELINDE: Ik liet haar voor een tijd.... gebruiken....door
een mens.

ROZEREINE: Wat zegt gij, kind ? G e b r u i k e n ?

FEEEN: (ontzet) Door een mens.....

HERTELINDE: (knikt langzaam)

ROZEREINE: Hoe zijt gij tot zoiets gekomen, Hertelinde ?

HERTELINDE: Misschien was het verkeerd.....

FILOMELE: Misschien ? Maar dat is overtreding van onze hoog-
ste wet !

ROZEREINE: (legt haar het zwijgen op) Neem ons rustig in ver-
trouwen, kind. (gaat naar haar zetel. De feeën laten
zich neer op de trappen. Alleen Hertelinde blijft recht-
staan.) We luisteren.

HERTELINDE: Op weg naar hier, heb ik een man ontmoet.

FILOMELE: (wisselt met Parelfijne, die naast haar zit, een
blik vol kwaad vermoeden en articuleert geluidloos:)
een man !

HERTELINDE: Hij zat op de rand van het ravijn en de vlam van
zijn lamp danste krampachtig op en neer. Achter hem stond
de wanhoop.....

ROZEREINE: Was het een oude man ?

HERTELINDE: O neen ! Toen hij me zag, lichtten zijn ogen groot en blij. Hij vroeg: "Zijt gij de liefde die ik zoek?"
(glimlacht even om die vraag) Dan heeft hij me verteld hoe hij de liefde heeft gezocht, van kindsbeen af. Eerst in zijn moeder, dan in zijn vriend..... in zijn verloofde, en nog véle vrouwen na elkaar.

(Ogenspel tussen Filomele en Parelfijne)

HERTELINDE: Maar wat hij vond was eigenliefde. Nu was hij 't zoeken moe. Zijn lamp ging uit en zijn oliekruik was leeg.. Toen zag ik plots als in een helder licht, waar hem de liefde wachtte ! Ik was zo blij, en zei het hem. Op zijn knieën viel hij voor mij neer, krankzinnig van geluk bijna ! "Breng me bij haar, ik sméék er u om !" Nog nooit ging mij een stem zo door het hart. Ik kon niet mee met hem, ik was nu al te laat en hoorde mijn zusters roepen.....

ROZEREINE: Kondt gij hem dan de weg niet wijzen ?

HERTELINDE: Ik heb het vruchteloos beproefd.... De weg was ver en ingewikkeld.... Toen zag ik maar één middel.... één kompas.....

FEEEN: (buigen in angstige spanning voorover)

HERTELINDE: (na een korte, geladen stilte en een angstige blik op haar zusters) Mijn toverroede....

ROZEREINE: (ademt diep. Dan, eerder medelijdend dan verwijtend)
Kind toch !

FEEEN: (terzelfdertijd, met ingehouden gebaren van ontzetting)
Ooo !

HERTELINDE: 'spreidt de lege handen vluchtig uit, laat ze naast het lichaam zakken en buigt even het hoofd. Na een poosje:) Ik heb gezegd: "Dit licht zal u geleiden tot waar de liefde u wacht. (wat luider) En hebt gij haar gevonden, keer dan terug, en breng de toverroede naar mijn heim."

FILOMELE: Ook dat nog !

HERTELINDE: Wat bedoelt gij, zuster ?

FILOMELE: Gij geeft uw hoogste sieraad in onreine handen, en alsof dat nog niet volstaat, wijst gij een man de weg naar uw heim !

HERTELINDE: Ik kan toch moeilijk bij 't ravijn gaan staan, tot hij terugkeert ?

FILOMELE: Ach.....

ROZEREINE: Wie is hier schutsevrouwe, Filomele ?

FILOMELE: (buigt voor Rozereine en zwijgt)

ROZEREINE: Uw hart moet wel zeer luid gesproken hebben, kind...

Gij wist toch welke straf de wet voorziet ?

HERTELINE: Moest ik die man dan laten sterven, schutsevrouwe ?

De wanhoop stond al klaar !.... En is de liefde dan niet meer de hoogste wet ?

ROZEREINE: De liefde..... jà ! Maar dan in dienst van orde en eerbaarheid !

HERTELINE: Was het dan niet mijn plicht, die man te helpen ?

ROZEREINE: Niet ten koste van uw schoonste bezit !

HERTELINE: (met een verheerlijkte glimlach) Nog nooit heb ik een mens zo blij gezien..... en ben ikzelf zo gelukkig geweest.

ROZEREINE: Hertelinde, wat zegt de wet voor uw geval ?

HERTELINE: (buigt het hoofd, berustend) Ik weet het wel.....

(citeert:) Heeft de fee haar toverstaf
niet gedragen naar behoren,
maar geschonden of verloren,
dan, tot voorbeeld ende straf,
zal zij honderd jaren zwerven,
feeënmacht en -rechten derven !

Als een vreemde,
een ontheemde,
schuil gaan en zichzelf verliezen
in een hulsel naar verkiezen.

ROZEREINE: (staat recht en slaat op de gong. Allen staan recht)

Zusters, Hertelinde heeft een onvoorzichtigheid begaan, die straf verdient ! Ofschoon gedreven door goedheid en medelijden, heeft zij niettemin onze wet overtreden. Laten wij echter de goedheid niet vertreden omwille van de wet. Gij allen, van de oudste tot de jongste, spreekt recht over haar !

Minnemoeie.....

MINNEMOEIE: Ach, schutsevrouwe, vraag mij toch niet om een daad te veroordelen die uit loutere menslievendheid werd ingegeven !

ROZEREINE: Gij zult Hertelinde recht doen, gelijk al de anderen.

MINNEMOEIE: Laat dan het Boek der Wijsheid voor mij spreken.

ROZEREINE: (neemt het boek uit zijn nis en houdt het op de handen als op een lezenaar) Minnemoeie.....

MINNEMOEIE: (legt de rechterhand op het boek, raakt daarna met de vingertoppen haar voorhoofd aan, slaat het boek blindelings open, en leest:) "Een fee zonder hart is meer verwerpelijk dan een fee zonder toverroede."
(kust de gelezen tekst, buigt en gaat naar haar plaats terug, terwijl zij bemoedigend glimlacht naar Hertelinde.

ROZEREINE: Filomele !

FILOMELE: De wet vraagt geen citaten, maar onderwerping. Wie tegen de wet heeft misdään, moet volgens de wet ook boeten. Dat is recht !

ROZEREINE: Parelfijne !

PARELFIJNE: Het is me zo pijnlijk.... Hertelinde was mij altijd lief.....

FILOMELE: Mij ook ! Maar wie 't kwade zonder straffen laat, doet de meest geliefde kwaad ! Daarom.....

ROZEREINE: Parelfijne had het woord !

PARELFIJNE: Misschien moet Hertelinde wel wat boeten.... Maar dan toch maar voorlopig.... tot die man haar toverroede terugbrengt ! (gaat naar het boek. Zelfde ritueel)
"Als de zonde een wonde is, laat de straf dan geen azijn, maar genezende olie zijn!"

ROZEREINE: Zonnezoete !

ZONNEZOETE: (bekijkt Hertelinde met een blik die om vergiffenis vraagt. Leest eveneens uit het boek:) "Soms moet men dwaas worden, om goed genoeg te zijn!"

ROZEREINE: Wittewonne !

WITTEWONNE: (als de vorige) "Waar het verstand begint te tellen, schudt de liefde haar zakken uit!"

ROZEREINE: Wat is dus uw vonnis en besluit ? Minnemoeie ?

MINNEMOEIE: Genade !

FILOMELE: Toepassing van de wet !

PARELFIJNE: Voorlopig vonnis.

ZONNEZOETE: Mededogen.

WITTEWONNE: Begrip !

ROZEREINE: Hertelinde, hebt gij nog iets tot uw verdediging in te brengen ?

HERTELINDE: Laat ook voor mij het boek der wijsheid spreken,

schutsevrouwe.

ROZEREINE: De gunst wordt toegestaan.

HERTELINDE: (als de voorgaande) "De weelde van het weldoen wordt nooit te duur betaald!" (gaat naar haar plaats)

Ik wacht op de straf die ik verdiend heb.

ROZEREINE: Een fee zonder toverstaf heeft alle macht en recht verbeurd. Tot op het ogenblik dat Hertelinde haar toverroede terugkrijgt, zal zij haar feeëngedaante verliezen, en, zoals de wet zegt: "zich verbergen in een hulsel naar verkiezen. "Wie dit vonnis niet rechtvaardig vindt, steke de hand op. (als niemand de hand opsteekt) Hertelinde, kies dan de gedaante waarin gij leven wilt.

HERTELINDE: (na een kleine pauze) Laat mij een bloemenmeisje zijn. Zo zal ik de mensen nog wat schoonheid kunnen brengen.

ROZEREINE: Het zij zo. Fee Hertelinde, als bloemenmeisje zult gij leven, tot op de dag dat u weer recht geschiedt.

HERTELINDE: (buigt. Ontdoet zich daarna van haar feeëntooi: kroontje, opperkleed en gouden schoentjes. Geeft het kroontje aan Minnemoeie, het kleed aan Parelfijne, de schoentjes aan Filomele. Staat in een witte, mouwloze tuniek, blootvoets)

ROZEREINE: (heeft intussen het boek op zijn plaats gezet, en op een wenk van haar, komen Wittewonne en Zonnezoete naar boven. Zij volgen Rozereine achter de portière. Een ogenblik later komen zij terug, en dragen de kledij voor het bloemenmeisje.)

WITTEWONNE en ZONNEZOETE: (kleden Hertelinde. Als deze klaar is, daalt.)

ROZEREINE: (de trappen af, en omhelst Hertelinde) Bloemenmeisje, u hoede de goede geest !

(Dan neemt zij het boek uit de nis, en zonder omzien verdwijnt zij achter de portière. Meteen gaat het licht in de nis uit.)

FEEEN: (met Minnemoeie aan het hoofd, nemen zwijgend afscheid van Hertelinde. De hartelijkheid varieert naar ieders aard. Alleen Minnemoeie legt Hertelinde de beide handen even op het hoofd, en laat ze dan, in een vlotte streling, langs haar wangen neerglijden. Allen volgen Rozereine.)

HERTELINDE: (blijft alleen achter en kijkt hen na)

Dit alles wordt natuurlijk onderlijnd door passende muziek. Het maanlicht, dat heel de tijd het toneel heeft beschenen, balt zich nu samen in één straal, die op Hertelinde blijft talmen.

MINNEMOEIE: (komt omzichtig terug) Hertelinde, verwijt u niets.

De dwaasheid van de liefde staat veel hoger dan de wijsheid van de wet. En het is de liefde..... en niet de wet... die de geschiedenis schrijft, door alle tijden heen.

Geloof dat van de oude Minnemoeie, mijn kind, en denk daaraan in uw zware dagen. Luister, (spiedt vlug om zich heen) nu gij uw tovermacht moet missen, zult gij wel dikwijls hulpeloos zijn.....Kijk, ik geef u een wondere rozenbottel Hij bezit alle kracht, maar onthoud goed: hij kan u maar ééns van dienst zijn. Gebruik hem dus alleen in de hoogste nood. Neem hem dan in uw handen, en zeg: Rozenbottel van Minnemoeie,

laat uw kracht tot daden groeien.

Wens daarna wat je wil, en het zal gebeuren. (geeft de rozenbottel)

HERTELINDE: O Minnem.... (haar stem stokt, en zij knelt Minnemoeie in de armen)

MINNEMOEIE: (trekt zich vlug los, en vlucht weg)

HERTELINDE: (kijkt haar na, terwijl zij haar tranen met de hand wegwist. De manestraal verschuift, en Hertelinde volgt haar. Voor zich uit:) De dwaasheid van de liefde staat hoger dan de wijsheid van de wet.....

D O E K.

E E R S T E B E D R I J F .

T O N E E L S C H I K K I N G .

Plaats der handeling: vóór en in het koninklijk paleis. Een gesloten doek scheidt aanvankelijk het voorplan van de overige speelruimte.

Op het voorplan, uiterst links, een met bloemen begroeid vlechtwerk van bamboe. Daartegen, een rustbank. Rechts, in een vergulde kuip, een hoge appelboom met rijpe vruchten.

Na de inleiding schuift het middendoek open. Voorplan blijft onveranderd. De speelruimte is opgehoogd in U-vorm, met de open zijde naar de zaal. Aan beide zijkanten en in het midden zijn trappen, allen horizontaal op de zaal gericht. Achtergrond: tuinvergezicht. Rechts op het verhoogde plan: een telescoop. Verdere bemeubeling wordt aan de goede smaak van de regisseur overgelaten.

H I E R I N T R E D E N O P :

Beabella
Elam
Esmeralda
Illuminato Zéfanja
Kwibol
Kwastok
Sonjo
Sonja
Sterren-ballet.

In de stralen van de ondergaande zon ligt

ELAM: (ietwat woelend te slapen.)

SONJO en SONJA: (komen hand in hand op. In witte doeken geknoopt dragen Sonjo en Sonja respectievelijk een bruidstuil en bruidskroontje. Ze spieden omzichtig rond.)

SONJA: Wacht een ogenblik, Sonjo. Mijn hart klopt zo vreemd.

SONJO: Mijn klein bang eekhorentje ! Nog een paar stappen, en we zitten weer veilig in het hol van de leeuw.

SONJA: Maar dit laantje loopt vlak voor de vensters van het koninklijk paleis. Als de koningin naar buiten kijkt ziet zij ons.

SONJO: Heb, jij zo'n schrik van de koningin ? We zijn toch geen booswichten, en we trouwen maar één keer !

SONJA: Heb jij de koningin al eens echt kwaad gezien, Sonjo ? Zij is tot alles in staat !

SONJO: Och toe.... (wil haar een kus geven.)

SONJA: (bemerkt op dat ogenblik de prins. Smoort een kreet en wijst naar de bank.) De prins !

SONJO: Hij slaapt, Sonja. We hebben geluk !

SONJA: Ik weet niet. Hij ligt zo onrustig.

SONJO: Misschien heeft hij weer te veel moeten eten van zijn moeder. Maar voor alle veiligheid zullen we elk afzonderlijk doorlopen. Ga jij nu rustig naar je washuis, en begin vooral niet te hollen ! Ik blijf hier wachten tot je binnen bent, en dan wandel ik doodgewoon naar de paardenstallen.

SONJA: O jongen, wat ben ik bang !

SONJO: (kust haar) Kom, binnen twee minuten is alles voorbij.

Denk eraan, je draagt je geluk in je handen !

En morgen.... bent je mijn vrouwtje !.....(duwt haar lachend voort) Pak je nu weg, of ik eet je op !

(schuilt achter de appelboom)

ELAM: (maakt op dat ogenblik een afwerende beweging. Juist als Sonja bij de bank komt, springt hij verwilderd recht, trekt zijn dolk, en schreeuwt.) Valse kat, ik steek je dood !

SONJA: (vlucht met een gil naar Sonjo terug)

ELAM: (is door die gil wakker geschoten. Kijkt verdwaasd rond. Bemerkt Sonjo en Sonja.) Waar is die kat naartoe ?

SONJO: (nadert Elam) Welke kat, Hoogheid ?

ELAM: De kat die het hart van de beer..... (wrijft over zijn voorhoofd) Staan jullie hier al lang ?

SONJO: Neen, Hoogheid. We kwamen hier juist langs. Uw Hoogheid moet stellig gedroomd hebben.

ELAM: Ja, afgrijselijk.....(verjaagt het opkomende droombeeld en ziet nu pas wie hij voor heeft) Och.... jij bent het ! Sonjo, mijn paardejongen ! En wat doet zij hier ?

SONJA: (nadert met bevallige schroom)

SONJO: (neemt haar bij de hand en leidt haar tot voor Elam)
Zij zal mijn vrouw worden, Hoogheid. Morgen, als het God en Hare Majesteit de koningin belieft.

SONJA: (buigt)

ELAM: Zo-zo..... Morgen trouwen jullie.... En je hebt het feest maar alvast ingezet !

SONJA: O neen, Hoogheid ! Ik heb heel de vorige nacht doorge- werkt, omdat we vandaag.... (kijkt naar het ingepakte bloemenkroontje, en glimlacht verontschuldigend)

ELAM: (begrijpend) Een beetje wilden spijbelen, is 't niet ?

SONJA: Eigenlijk niet, Hoogheid.

SONJO: Kom, Sonja, laten we maar alles opbichten ! Zijn Hoogheid heeft een hart, en zal wel begrijpen dat, wie trouwt, eerst zijn geluk wil verzekeren.

ELAM: Ja, natuurlijk begrijp ik dat ! Ik zou zelfs graag willen weten hoe je dat moet doen.

SONJA: Door aan het Bloemenmeisje de bloemen te vragen die u geluk bijbrengen, Hoogheid.

ELAM: Wat vertel jij daar allemaal ? Wie is dat Bloemenmeisje ?

SONJO: Kent u het Bloemenmeisje niet, Hoogheid ? Hoe is dat mogelijk ?

SONJA: Er is geen enkel bruidje in de hele streek dat haar tuil en haar kroontje niet gaat halen bij het bloemenmeisje !

ELAM: En waar woont dat wonderkind ?

SONJO: In het woud van Wirawoeste, bij de bron van Mirentsjoë.

ELAM: Dáár! En dat ik dat niet weet ! Woont zij daar al lang ?

SONJO: Dat kan ik u niet zeggen, Hoogheid. Iedereen kent haar, maar niemand weet waar zij eigenlijk vandaan komt.

ELAM: Zo..... En wat doet zij voor bijzonders aan die bloe -